

МАГІСТР ДЖОРДАНА

2 ПОКЛИК ПІВНОЧІ

— **Л**орде Азріелю, — насилу вимовив Магістр і зробив крок, щоб потиснути руку. Ліра уважно спостерігала за його очима, їхній погляд метнувся до столу, туди, де стояв токай.

— Магістре, — вів далі лорд Азріель, — я приїхав занадто пізно, тож не став переривати вам вечери і розмістився тут. Моє шанування, Проректоре. Радий бачити вас живим-здоровим. Перепрошую за мій вигляд, я щойно прибув. Так, Магістре, токаю нема. Гадаю, ви стоїте саме там, де він розлився. Воротар збив карафку зі столу, але провина була моя. Вітаю, Капелане. Я прочитав вашу останню статтю з величезною цікавістю...

Він пройшов углиб кімнати разом із Капеланом, а Ліра стежила за обличчям Магістра. Воно було незворушне, однак ворона в нього на плечі раз у раз куйовдила пір'я і нетерпляче переступала з лапи на лапу. Лорд Азріель почувався тут головним і хоча ставився до Магістра з поштивістю, як і належить ставитись до господаря, всім було зрозуміло, хто є центром уваги.

Науковці привіталися з новоприбулим і розбрелись по кімнаті: хтось розмістився за столом, хтось у кріслах, і невдовзі гомін розмови заповнив усе приміщення. Ліра помітила, що їх страшенно зацікавили дерев'яні ящики, екран і проєкційний ліхтар. Вона добре знала всіх: Бібліотекар, Проректор,

Ліра стала й озирнулася: тартарин лежав на снігу, зі спиною в нього стирчала стріла із сірим оперенням. Він звивався, корчився і кашляв кров'ю, а решта вояків роззиралась довкола, однак стрільця ніде не було видно.

Свист — це одна стріла поцілила іншому воякові в шийку. Той упав, як підкошений. Скрикнув офіцер, усі здійняли очі вгору.

— Відьми!

Так, це були відьми: у темному небі мелькали граційні чорні фігурки і повітря свистіло від соснових гілок. Поки Ліра дивилась, одна фігурка спустилася нижче й вистрілила: ще один вояк упав.

Тартари разом підняли рушницю й пальнули в темряву — у ніщо, у тіні, у хмарі, а стріли сипалися й сипалися.

Проте офіцер, побачивши, що діти далеко, послав за ними погоню. Хтось заверещав від страху. Цей вереск підхопили інші, вони вже не бігли вперед, вони верталися назад, нажахані до смерті якимось чудовиськом, що мчало на них із ночі.

— Йорек Бирнісон! — Ліра стрибала від радості.

Броньований ведмідь летів так, ніби не відчував своєї ваги, ніби його несло вперед сама швидкість руху. Він промчав повз Ліру сніговою хмарою і з розгону врізався в шеренгу тартар, розкидаючи вояків, демонів, рушницю... Потому зупинився, крутнувся на місці та двома ударами могутніх лап збив двох найближчих солдатів.

Деймон-вовчиця кинулась на нього: він розпорів її в повітрі, вона впала на сніг — з тулуба шугнуло яскраве полум'я, — засичала, завилала і зникла. Її людина вмерла просто на місці.

Атака з двох боків не збентежила офіцера. Хрипкий наказ — і загін розділився на дві частини: менша оборонялася проти відьом, більша — кинулась на ведмедя. Вояки виявляли дива хоробрості. Групами по чотири людини вони ставали на одне коліно і стріляли так холоднокровно, наче це були навчальні стрільби, не відступаючи ні на дюйм перед величезним ведмедем. За хвилину вони були мертві.

РОДЖЕР ПАРСЛОУ

23 МІСТ ДО ЗІРОК

Щойно Йорек зник із очей, Ліра відчула страшне зне-
силення і машинально обернулася, щоб торкну-
тися Пантелеймона.

— Пане, любий, я не можу йти далі! Я налякана... я так вто-
милась... я боюся до смерті! Як би мені хотілося, щоб усе це було
не зі мною, чесно! Як би мені хотілося!

Пантелеймон-кіт тикався носом їй у шию, теплий і ласкавий.

— Я не знаю, що нам робити далі, — схлипувала Ліра. — Це за-
надто, Пане, ми не зможемо...

Уткнувшись обличчям в його шерсть, вона сиділа на снігу,
розхитувалась і ридала.

— І навіть якщо... навіть якщо місіс Колтер дістанеться
до Роджера перша, це його не врятує, бо вона відвезе його назад
у Болвангар або в іще гірше місце, а мене вб'ють, помстяться...
Чому вони чинять таке з дітьми, Пане? Невже вони так ненави-
дять дітей, що готові їх розірвати? Чому вони це роблять?

Але Пантелеймон не мав на це відповіді, все, що він міг, —
пригорнутися до неї тісніше. Напад страху поступово вщухав,
і вона знову приходила до тями. Це була Ліра, змерзла й налякана,
але при здоровому глузді.

— Як би мені хотілося... — почала вона знову й зупинилась.
Самим хотінням нічого не зробиш. Ще один глибокий вдих —
і вона була готова йти далі.